

се спрѣквали, но много държаше на мене, защото знаеше, че азъ въ извѣстни врѣмена съмъ му помагалъ, твърдѣ много, прочее мисляше че може пакъ да се появятъ старитѣ бѣлградски работи.

Той ми прѣдложи, да се прѣмѣстя веднага при него и да започнемъ нашитѣ стари работи за движенията въ Бѣлгария. Азъ се съгласихъ и се прѣмѣстихъ въ неговата кжща. Това нѣщо ставаше кждѣ края на 1865 година, струва ми се прѣзъ мѣсець Октомврий. Карахме така работата почти цѣла зима прѣзъ 1866 година. Разсжждавахме често какъ да започнемъ пакъ едно въстание въ Бѣлгария и прочее. Раковски бѣше, както и другъ пжтъ споменахъ, много славолубивъ и егоистъ въ това отношение, той искаше сичко каквото се върши за освобождението на Бѣлгария, само неговото име да се чува и че той прави сичко. Много мразяше нашата тогава интеллигентна класа, като я наричаше даскалѣтини, папищаши и незнамъ що негодни за нищо. Но твърдѣ много обичаше старитѣ простодушни бѣлгари търговци, защото отъ тѣхъ той вадѣше пари много лесно, и че тѣ не можаха да му критикуватъ и успоряватъ нищо отъ неговата „своего рода филология“, по която той искаруаше че сички почти европейски язици произхождатъ отъ старо-бѣлгарский языкъ, а най-паче елинский языкъ. Вѣстника неможехме да започнемъ по нѣмание срѣдства. Но както и да е, Раковски съ това негово филологично понятие правяше много голѣми патриотични дѣла при нашитѣ, убити духомъ отъ гърцитѣ, простодушни бѣлгари.

Една анекдота отъ живота на Раковски въ отношение на филологията му.

Когато бѣхъ въ Пloeщъ, като учителъ, бѣлгаритѣ ми разказваха, че единъ пжтъ когато Раковски билъ дошелъ тамъ, какъвъ фуроръ и унижение направилъ въ едно кафене на тамошнитѣ нѣколко горделиви гърци. Въ това врѣме гърцизмътъ още не бѣше се изгонилъ отъ Румжния. Главния ударъ имъ нанесе истина князь Куза съ присвоява-